

Μια άλλη όψη της Εκκλησίας (Παναγιώτης Σιαχάμης)

/ [Πεμπτούσια](#)

Πραγματικότητα αποτελεί πως πολλοί άνθρωποι κυρίως νεαροί στην ηλικία, στο άκουσμα της λέξης «Εκκλησία» αντιδρούν με διαφόρους τρόπους. Δυστυχώς η πλειοψηφία κυρίως της νεολαίας αντιδρά με τρόπο περίεργο ίσως απαξιωτικά ή και ειρωνικά πολλές φορές. Το γεγονός αυτό θα πρέπει να αποτελέσει μια καλή ευκαιρία προβληματισμού για το εν λόγω φαινόμενο.

Είναι αλήθεια πως ο όρος «Εκκλησία» απαιτεί μια βαθιά θεολογική ανάλυση και δεν είναι τόσο απλό να προσδώσει κανείς με ευκολία το περιεχόμενό του. Εντούτοις θα περιοριστούμε σε κάποιες απλές σκέψεις περί του φαινομένου της απαξίωσης ή του παράξενου της αντίδρασης στο άκουσμα της λέξης.

Δεν θα μπορούσε να αντιλογηθεί κανείς με ευκολία στο ότι τα Μ.Μ.Ε. και κυρίως τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης κάθε φορά που προβάλλουν την Εκκλησία δεν έχουν και τον αγαθότερο ίσως σκοπό, αφού η Εκκλησία γίνεται «γνωστή» κυρίως μέσα από τυχόν σκάνδαλα στα οποία εμπλέκονται κληρικοί, ή ακόμη από διάφορα αστεία βιντεάκια και φωτογραφίες στα οποία πρωταγωνιστούν ρασοφόροι κληρικοί ή αυτοαποκαλούμενοι ιερείς.

Συγχρόνως προωθείται άλλοτε έντονα και άλλοτε πιο σιωπηλά κάθε είδους αποδοκιμασία προς τον χώρο της Εκκλησίας και όταν λέμε Εκκλησία δεν εννοούμε μόνο τους παπάδες. Δυστυχώς εικόνες αγίων και ιερών προσώπων παραποιούνται και αλλοιώνονται με σκοπό το γέλιο. Το κακό όμως της υπόθεσης είναι πως πίσω από το αφελές γέλιο κρύβεται μία αντι-Εκκλησιαστική τάση η οποία διαπιστώνεται όταν κανείς μιλήσει για την Εκκλησία.

Θα πρέπει τα φαινόμενα ως λογικά σκεπτόμενα πρόσωπα να τα βλέπουμε πάντοτε απ'όλες τις σκοπιές γι' αυτό και θα πρέπει να σημειώσουμε πως η Εκκλησία δεν είναι ένα κλαμπ καθαρών και αναμάρτητων και γι'αυτόν ακριβώς το λόγο υπάρχουν δυστυχώς άσχημα φαινόμενα τα οποία όμως εάν κανείς μελετήσει την εκκλησιαστική ιστορία θα συναντήσει ανάλογα.

Πολλές υπερβολές ανθρώπων οι οποίοι βλέπουν την Εκκλησία με θρησκευτικό τρόπο, αντιδρώντας με φονταμενταλισμό σε κάθε είδους συζήτηση περί πίστης, έχοντας κατά νου πως η Εκκλησία γεννά ήθικιστές, σε καμία περίπτωση δεν εκπροσωπούν την Εκκλησία. Δικαιολογημένη, ίσως και αναγκαία η αποστροφή των νέων σε τέτοιες νοσηρές καταστάσεις αφού δεν πρέπει να συμβιβαστούμε με ο,τι μας προκαλεί ταραχή και κακομοιριά.

Η Εκκλησία επίσης δεν έχει μόνο εύσωμους παπάδες που κύριο μέλημά τους έχουν τα κέρδη. Κάποιος είχε πει πως οι ιερείς είναι σαν τα αεροπλάνα, μαθαίνουν για εκείνους μόνο όταν πέσουν. Αλήθεια τι ποσοστό των ανθρώπων άλλαξαν άποψη για την Εκκλησία εάν μάθαιναν πως δεν είναι μια επιχείρηση όπως μερικοί θέλουν να την αποκαλούν, αλλά επιτελεί ένα τεράστιο αθόρυβο ανθρωπιστικό έργο, δίνοντας ο,τι μπορεί για να ζουν οι αναξιοπαθούντες αξιοπρεπώς, στηρίζοντας αρρώστους και κρατώντας συντροφιά σε παππούδες όταν οι πάντες τους έχουν ξεχάσει, δίνοντας υποτροφίες σε φοιτητές, δημιουργώντας ιδρύματα όταν η πολιτεία φαίνεται να αδιαφορεί;

Αν όλα αυτά μοιάζουν όμορφα και ανθρωπιστικά άλλο τόσο δεν αποτελούν τον σκοπό της Εκκλησίας. Η Εκκλησία δεν είναι ένας κοινωνικός οργανισμός. Θα ήταν θεολογικό ατόπημα να ειπωθεί πως σκοπός της Εκκλησίας είναι μόνο η φροντίδα

του ανθρώπου εντός της κοινωνίας.

Η Εκκλησία είναι κάτι πολύ πιο υπερβατικό αφού τα έσχατα την χαρακτηρίζουν. Με άλλα λόγια η Εκκλησία απαντά στις υπαρξιακές αναζητήσεις του ανθρώπου και τον καθιστά αθάνατο όσο και αυτό μοιάζει τρελό για κάποιον. Ο άνθρωπος δεν τερματίζει στον τάφο. Αυτό έρχεται η Εκκλησία να δείξει με την εμπειρία της. Είναι ανόητο να περιορίζουμε την Εκκλησία στις ανθρώπινες αδύναμες καταστάσεις.

Για την Εκκλησία η νηστεία, το καντήλι και το λιβάνι, είναι τα μέσα και όχι ο σκοπός. Μέλημα της είναι η σωτηρία του ανθρώπου όσο και αυτό εξιτάρει το σύγχρονο άνθρωπο. Υπάρχουν φιλανθρωπικοί οργανισμοί με μεγαλύτερη ίσως υλική προσφορά από την Εκκλησία. Όμως ο άνθρωπος δεν είναι μόνο ύλη. Πάνω σ' αυτό η Εκκλησία καταθέτει τρόπο ζωής που απεγκλωβίζει το ανθρώπινο πρόσωπο από τα βάρη και του δίνει την ανάπαυση.

Στην Εκκλησία βιώνεται το Ευαγγέλιο. Έχει αναρωτηθεί κανείς γιατί προσκυνάμε το Ευαγγέλιο; Κάποιος ρεαλιστής ίσως γελούσε στην θέα αυτή. Όμως για την Εκκλησία το Ευαγγέλιο αποτελεί το ζωντανό πρόσωπο του Χριστού, αφού η διδασκαλία Του είναι ζωντανή και δεν εγκλωβίζεται μέσα στο βιβλίο, αλλά εφαρμόζεται και στην πράξη.

Θα πρέπει να καταλάβουμε το τι πραγματικά κομίζει η Εκκλησία ως Σώμα Χριστού και όχι να βλέπουμε ρηχά τα πράγματα. Πράξεις χωρίς νόημα, μηχανικές θρησκευτικές κινήσεις χωρίς η καρδιά να αισθάνεται την αγάπη του Θεού, δεν είναι το ιδανικό...

Τα λόγια του Χριστού ελευθερώνουν τον άνθρωπο που ελεύθερα έρχεται στην Εκκλησία. Ο Θεός μπορεί, εάν ο άνθρωπος θέλει είχε πει κάποιος γέροντας.

Εκκλησία χωρίς Χριστό δεν υπάρχει αλλά και Χριστός χωρίς την Εκκλησία Του πως μπορεί να υπάρξει; Αυτό ίσως να μας κάνει να καταλάβουμε την υπέρβαση της αγάπης που μας καλεί η Εκκλησία να βιώσουμε. Μπορούμε ακόμη και να την απορρίψουμε, αρκεί όμως να γνωρίσουμε το τι πραγματικά κομίζει χωρίς να επηρεαζόμαστε από σκοπιμότητες αντικληρικαλισμού...